

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zobowiązał P. G. (1) do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 września 2017 r. do 31 stycznia 2018 r. i od 1 marca 2018 r. do 30 kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie 19442,56 zł z tytułu emerytury pomostowej z powodu osiągnięcia przychodów w związku z zatrudnieniem na stanowisku kierowcy – praca w szczególnym charakterze wymieniona w załączniku nr 2 poz. 8 ustawy o emeryturach pomostowych. Nadto zobowiązał do zwrotu odsetek za okres od 26 września 2017 r. do 20 marca 2019 r., tj. do dnia wydania decyzji, w kwocie 1640,26 zł.

/decyzja – k. 13 plik IV akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożył P. G. (1) reprezentowany przez adwokata i zaskarżył ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez uznanie, że świadczenie pobrane przez odwołującego było nienależne,
2. naruszenie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, poprzez uznanie, że praca wykonywana przez odwołującego na podstawie umowy o pracę z P.P.H.U.I.T. J. N. (1) była pracą o szczególnym charakterze, o której mowa w załączniku nr 2 poz. 10 w/w ustawy.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

/odwołanie – k. 3 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie – k. 8/

### **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Decyzją o przyznaniu emerytury pomostowej w kwocie zaliczkowej z dnia 10 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 1 lipca 2013 r. przyznał ubezpieczonemu P. G. (2) zaliczkę na poczet przysługującej emerytury pomostowej do dnia poprzedzającego dzień osiągnięcia przez wnioskodawcę wieku 66 lat i 10 miesięcy, tj. od 1 lipca 2013 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Organ rentowy przyznając ubezpieczonemu emeryturę pomostową i w każdej następnej decyzji pouczył ubezpieczonego w pkt V.1 o tym, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość uzyskiwanego przychodu w razie podjęcia przez uprawnionego pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych oraz w pkt VI.1 o tym, że w celu ustalenia czy zachodzą okoliczności powodujące wstrzymanie wypłaty emerytury pomostowej ubezpieczony jest zobowiązany powiadomić organ rentowy o: m.in. podjęciu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

/decyzja wraz z pouczeniem – k. 33 – 35 plik III akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od 4 września 2017 r. do 14 kwietnia 2018 r. był zatrudniony w P.P.H.U. i (...). J. N. (1) w O. na stanowisku kierowcy autobusu w wymiarze 1/2 etatu. Przebywał na urlopie bezpłatnym od 1 lutego 2018 r. do 28 lutego 2018 r. Pracodawca w okresie zatrudnienia wnioskodawcy odprowadzał składki na Fundusz Emerytur Pomostowych.

/pismo – k. 8 plik IV akt ZUS/

Wnioskodawca podczas zatrudnienia w w/w firmie pracował jako kierowca autobusu. Woził dzieci z miejscowości L., R. do szkoły w S.. Rano miał jeden kurs – zawoził dzieci do szkoły i po południu miał 3 kursy rozwoził dzieci po lekcjach do domów. Był to autobus marki R. z 54 miejscami. Ubezpieczony nie zatrzymywał się na przystankach publicznych. Pracodawca miał zawartą umowę z gminą na przewóz dzieci.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 11 września 2019 r. - 00:03:30 – 00:13:00 w zw. z zeznaniami 00:24:27 – 00:26:40 – płyta CD – k. 23, zeznania świadka A. G. z dnia 11 września 2019 r. – 00:14:21 – 00:19:33 – płyta CD – k. 23, zeznania świadka K. N. z dnia 11 września 2019 r. – 00:19:33 – 00:24:27 – płyta CD – k. 23/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS, aktach osobowych oraz zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę, ich treść wzajemnie się uzupełnia.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika przesłuchanie w charakterze świadka żony zmarłego pracodawcy ubezpieczonego J. N. (2) albowiem to nie J. N. (2) prowadziła działalność gospodarczą i zatrudniała wnioskodawcę, nadto na okoliczność charakteru pracy ubezpieczonego zostali przesłuchani inni świadkowie oraz wnioskodawca. A zatem w ocenie Sądu wniosek ten zmierza jedynie do przedłużenia postępowania.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1924), prawo do emerytury pomostowej ulega zawieszeniu lub emerytura ta ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103 ust. 3 i art. 104-106 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl ust. 2 art. 17 w/w ustawy, jeżeli łączna kwota przychodu uprawnionego przewyższyła w danym roku kalendarzowym kwotę graniczną przychodu o kwotę niższą niż kwota nienależnie pobranych świadczeń, zwrotu tej kwoty nie dokonuje się, jeżeli uprawniony dokona wpłaty na Fundusz Emerytur Pomostowych, o którym mowa w art. 29, kwoty równej kwocie tego przekroczenia, pomniejszonej o kwotę pobranej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Organ rentowy informuje uprawnionego o możliwości uniknięcia zwrotu kwoty nienależnie pobranych świadczeń w razie dokonania wskazanej wpłaty na Fundusz Emerytur Pomostowych i wyznacza termin na jej wpłatę.

Zgodnie z ust. 3 art. 17, jeżeli uprawniony nie dokonał w wyznaczonym terminie wpłaty, o której mowa w ust. 2, organ rentowy dochodzi zwrotu nienależnie pobranej emerytury pomostowej na zasadach określonych w art. 138-144 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ust. 4 art. 17 stanowi, że prawo do emerytury pomostowej ulega zawieszeniu bez względu na wysokość uzyskiwanego przychodu w razie podjęcia przez uprawnionego pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 w/w ustawy, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

W pkt 8 w załączniku nr 2 wskazano, że pracami o szczególnym charakterze są prace kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że ubezpieczony od 1 lipca 2013 r. pobiera emeryturę pomostową przyznaną decyzją z dnia 10 lipca 2013 r. i po nabyciu emerytury wnioskodawca w okresie od 4 września

2017 r. do 14 kwietnia 2018 r. był zatrudniony w P.P.H.U. i (...). J. N. (1) w O. na stanowisku kierowcy autobusu w wymiarze 1/2 etatu. Woził dzieci do szkoły i ze szkoły.

Należy wskazać, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy praca ubezpieczonego stanowisku kierowcy autobusu wożącego dzieci do szkoły i ze szkoły jest pracą w szczególnych warunkach skoro w załączniku nr 2 w pkt 8 wskazano, że pracami o szczególnym charakterze są prace kierowców autobusów w transporcie publicznym.

Należy wskazać, że użycie w pkt 8 zał. nr 2 w/w ustawy, pojęcia transportu publicznego oznacza, że punkt ten dotyczy prac wykonywanych na drogach publicznych objętych zakresem ustawy z 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 260 ze zm.). Tak więc wykonywanie przewozu osób autobusem (powyżej 9 osób łącznie z kierowcą), które nie jest przewozem prywatnym lub wewnątrzzakładowym, powinno być uznawane za transport publiczny.

Należy zatem wskazać, że praca kierowcy autobusu związana z przewozem dzieci szkolnych według określonego harmonogramu spełnia kryteria zaliczenia jej do prac o szczególnym charakterze określonych w pkt 8 zał. nr 2 do w/w ustawy.

Dlatego też praca ubezpieczonego w w/w spornym okresie była pracą w szczególnych warunkach, co oznacza, że w myśl art. 17 ust. 4 prawo do emerytury pomostowej wnioskodawcy należało zawiesić na okres wykonywania w/w pracy kierowcy autobusu.

Zatem emerytura pomostowa wypłacona wnioskodawcy w okresie od 1 września 2017 r. do 31 stycznia 2018 r. i od 1 marca 2018 r. do 30 kwietnia 2018 r. była świadczeniem nienależnym w rozumieniu przepisu art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 1270) mającym zastosowanie w sprawie z mocy art. 17 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Stosownie do treści art. 138 ust. 1 w/w ustawy osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu., przy czym ust. 2 pkt 1 zawiera definicję nienależnie pobranych świadczeń. Są to świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania.

Natomiast według ust. 4 nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenie zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach – za okres dłuższy niż 3 lata z zastrzeżeniem ust. 5.

A zatem podstawą uznania świadczenia za nienależne jest zaistnienie okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenia prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Chodzi tu o okoliczności, które nie istniały w chwili przyznania świadczenia, natomiast powstały w czasie jego pobierania.

Uwzględniając powyższe nie ulega wątpliwości Sąd Okręgowy, że nie było intencją wnioskodawcy wprowadzenie w błąd organu rentowego ani też pobranie nienależnych świadczeń, ale przepisy ubezpieczeń społecznych są skonstruowane w sposób wykluczający zastosowanie zasad współzycia społecznego i tym samym uznanie, że skoro wnioskodawca był przekonany, że praca kierowcy autobusu wożącego dzieci do szkoły i ze szkoły nie jest pracą w szczególnych warunkach, to nie powinien być zobowiązany do zwrotu emerytury pomostowej.

W świetle jednak cytowanych przepisów oraz na tle ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd, decyzja organu rentowego zobowiązująca skarżącego do zwrotu nienależnie pobranej emerytury od 1 września 2017 r. do 31 stycznia 2018 r. i od 1 marca 2018 r. do 30 kwietnia 2018 r. oraz odsetek jest całkowicie zasadna. Fakt pobrania nienależnego świadczenia wydaje się nie budzić żadnych wątpliwości.

Przepis art. 138 ust. 2 pkt 1 wyżej cytowanej ustawy uzależnia zwrot uznanego za nienależnie wypłacone świadczenie od prawidłowego pouczenia o skutkach pobierania świadczenia bez podstawy prawnej. Skarżący został o powyższym pouczony szczegółowo, w decyzji przyznającej mu prawo do emerytury pomostowej.

W związku z powyższym brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do uwzględnienia odwołania skarżącego.

W świetle tych okoliczności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477<sup>14</sup> §1 k.p.c., orzekł jak w sentencji

K.K.-W.